

H. C. Andersen: Eventyr 052: Det er ganske vist! (1852) Originalversion. Bemærk: der er indsat blanklinjer undervejs, markeret med tegnet - for at linjerne i de to kolonner kan matche. Linje-forskubbelser kan, beklageligvis, opstå alligevel (pga. såkaldt konverterings-divergens); læsning ´på tværs´ bør dog være muligt.	H. C. Andersen – Eventyr 052: Det er ganske vist! (1852) Sprogjusteret version ved Ivan Hansen (2015/2019) © blå tekst = ord ændret i forhold til originalen. (Justering ifølge 1948-sprogreformen er ikke farvemarkeret) Bemærk: der er indsat blanklinjer undervejs, markeret med tegnet - for at linjerne i de to kolonner kan matche. Linje-forskubbelser kan beklageligvis opstå alligevel (pga. såkaldt konverterings-divergens); læsning ´på tværs´ bør dog være muligt.
"Det er en frygtelig Historie!" sagde en Høne, og det omme i den Kant af Byen, hvor Historien ikke var passeret. "Det er en frygtelig Historie i Hønsehuset! jeg tør ikke sove alene inat! det er godt at vi ere Mange sammen paa Hjalet!" - Og saa fortalte hun, saa at Fjedrene reiste sig paa de andre Høns og Hanen lod Kammen falde. Det er ganske vist! Men vi ville begynde med Begyndelsen, og den var i den anden Kant af Byen i et Hønsehuus. Solen gik ned og Hønsene fløj op; een af dem, hun var hvidfjedret og lavbenet, lagde sine reglementerede Æg og var, som Høne, respectabel i alle Maader; idet hun kom til Hjals, pillede hun sig med Næbet, og saa faldt der en lille Fjeder af hende. "Der gik den!" sagde hun, "jo mere jeg piller mig, desdeiligere bliver jeg nok!" Og det var nu sagt i Munterhed, for hun var det muntre Sind mellem de Høns, iøvrigt, som sagt, meget respectabel; og saa sov hun. Mørkt var det rundt om, Høne sad ved Høne og den, som sad hende nærmest, sov ikke; hun hørte og hun ikke hørte, som man jo skal i denne Verden, for at leve i sin gode Rolighed; men sin anden Naboerske maatte hun dog sige det: "hørte Du hvad her blev sagt? Jeg nævner Ingen, men der er en Høne, som vil plukke sig, for at see godt ud! var jeg Hane, jeg vilde foragte hende!"	"Det er en frygtelig historie!" sagde en høne, og det sagde hun helt omme i den del af byen, hvor historien ikke engang var sket. "Det er en frygtelig historie fra hønsehuset! Jeg tør ikke sove alene i nat! Det er godt at vi er mange sammen på lægterne!" – Og så fortalte hun, så at fjerene rejste sig på de andre høns og hanen lod kammen falde. Det er ganske vist! Men vi vil begynde med begyndelsen, og den var i den anden del af byen i et hønsehus. Solen gik ned og hønsene fløj op; én af dem, hun var hvidfjeret og lavbenet, lagde sine reglementerede æg og var, som høne, respektabel på alle måder; idet hun kom op på lægten, pillede hun sig med næbbet, og så faldt der en lille fjer af hende. "Der gik dén!" sagde hun, "jo mere jeg piller mig, des dejligere bliver jeg nok!" Og det var nu bare sagt i munterhed, for hun var ´det muntre sind´ mellem de høns, og i øvrigt - som sagt - meget respektabel; og så sov hun. Mørkt var det rundt om, høne sad ved høne og den, som sad hende nærmest, sov ikke. Hun hørte og hun <i>ikke-hørte</i>, som man jo skal i denne verden for at kunne leve i fred og ro; men sin anden naboerske måtte hun dog fortælle det: "Hørte du hvad her blev sagt? Jeg nævner ingen, men der er en høne, som vil plukke sig, for at se godt ud! Var jeg hane, ville jeg foragte hende!" -

Og lige ovenover Hønsene sad Uglen med Ugle-Mand og Ugle-Børn; de have skarpe Ører i den Familie, de hørte hvert Ord, som Nabohønen sagde, og de rullede med Øinene og Ugle-Moer viftede sig med Vingerne: "Hør bare ikke efter! men I hørte sagtens hvad der blev sagt? Jeg hørte det med mine egne Ører, og man skal høre meget før de falde af! Der er een af Hønsene, som i den Grad har glemt, hvad der skikker sig en Høne, at hun sidder og piller alle Fjedrene af sig og lader Hanen see paa det!"

"Prenez gade aux enfants!" sagde Ugle-Fader, "det er ikke Noget for Børnene!"

"Jeg vil dog fortælle Gjenbo-Ugle det! det er saadan en agtværdig Ugle i Omgang!" og saa fløi Mutter.

"Hu-hu! uhuh!" tudede de begge to og det lige ned i Gjenboens Dueslag til Duerne. "Har I hørt det! har I hørt det! uhuh! der er en Høne, som har plukket alle Fjedrene af sig for Hanens Skyld! hun fryser ihjel, om hun ikke er det, uhuh!"

"Hvor? Hvor?" kurrede Duerne!

"I Gjenboens Gaard! jeg har saa godt som selv seet det! det er næsten en upassende Historie at fortælle! men det er ganske vist!"

"Troer, troer hvert evige Ord!" sagde Duerne, og kurrede ned til deres Hønsegaard: "der er en Høne, ja der er somme der sige, at der er to, som have plukket alle Fjedrene af sig, for ikke at see ud som de andre og saaledes vække Hanens Opmærksomhed. Det er et voveligt Spil, man kan forkjøle sig og dø af Feber, og de ere døde begge to!"

"Vaagn op! vaagn op!" galede Hanen og fløi op paa Plankeværket, Søvnens sad ham endnu i Øinene, men han galede alligevel: "Der er tre Høns døde af ulykkelig Kjærlighed til en Hane! de havde plukket alle Fjedrene af sig! det er en fæl Historie, jeg vil ikke beholde den, lad gaae videre!"

"Lad gaae videre!" peeb Flagermusene, og Hønsene klukkede og Hanerne galede: "lad gaae videre! lad gaae videre!" og saa foer Historien fra Hønsehuus til Hønsehuus og tilsidst tilbage til Stedet, hvorfra den egentlig var gaaet ud.

"Der er fem Høns," hed det, "som alle have plukket Fjedrene af sig, for at vise, hvem af dem

Og lige oven over hønsene sad uglen med uglemand og uglebørn; de har skarpe ører i den familie, de hørte hvert ord, som nabohønen sagde, og de rullede med øjnene og uglemor viftede sig med vingerne: "Hør bare ikke efter! Men I hørte **vel nok** hvad der blev sagt? Jeg hørte det med mine egne ører, og man skal høre meget før de falder af! Der er en af hønsene, som i den grad har glemt, hvad der skikker sig **for** en høne: hun sidder og piller alle fjerene af sig og lader hanen se på det!"

"*Prenez garde aux enfants!*" sagde uglefader **på fransk**, " - det er ikke noget for børnene!" "Jeg vil dog fortælle genbo-uglen **det**, det er sådan en agtværdig ugle **at omgås!**" Og så fløj mutter.

-
"*Hu-hu! Uh-uh!*" tudede de begge to og det lige ned i genboens dueslag til duerne. "Har I hørt det? Har I hørt det? **Uh-uh!** Der er en høne, som har plukket alle fjerene af sig for hanens skyld! Hun fryser **nok** ihjel, om hun ikke **allerede** ér det, *uh-uh!*"

"*Hvor? Hvor?*" kurrede duerne! "I genboens gård! Jeg har så godt som selv set det! Det er næsten en upassende historie at fortælle! **Men** det er ganske vist!"

"*Tror, tror - hvert evige ord!*" sagde duerne, og kurrede ned til deres hønsegård: "Der er en høne, ja der er **nogen** der siger, at der er to, som har plukket alle fjerene af sig, for ikke at se ud som de andre og **på den måde** vække hanens opmærksomhed. Det er **farligt**, man kan forkøle sig og dø af feber, og de er døde begge to!"

"*Vågn op! Vågn op!*" galede hanen og fløj op på plankeværket, søvnens sad ham endnu i øjnene, men han galede alligevel: "Der er tre høns døde af ulykkelig kærlighed til en hane! **De** havde plukket alle fjerene af sig! **Det** er en fæl historie, jeg vil ikke beholde den, **så** lad **den** gå videre!"

-
"*La' gå vid're!*" peb flagermusene, og hønsene klukkede og hanerne galede: "*La' gå vid're! La' gå vid're!*" Og så fór historien fra hønsehus til hønsehus og til sidst tilbage til stedet, hvorfra den egentlig var **udgået**. "Der er fem høns," hed det **nu**, "som alle har plukket fjerene af sig, for at vise, hvem af dem der var blevet tyndest af

der var blevet magrest af Kjærestesorg til Hanen, og saa hakkede de hinanden tilblods og faldt døde ned, til Skam og Skjændsel for deres Familie og til stort Tab for Eieren!" Og Hønen, som havde mistet den løse lille Fjeder, kjendte naturligviis ikke sin egen Historie igjen, og da hun var en respectabel Høne, saa sagde hun: Jeg foragter de Høns! men der er flere af den Slags! Sligt skal man ikke fortie, og jeg vil gjøre mit til, at den Historie kan komme i Avisen, saa gaaer den Landet over; det har de Høns fortjent og Familien med!" Og det kom i Avisen og det blev trykt og det er ganske vist: en lille Fjeder kan nok blive til fem Høns!	kærestesorg til hanen. Og så hakkede de hinanden til blods og faldt døde ned, til skam og skændsel for deres familie og til stort tab for ejeren!" Og hønen, som oprindelig havde mistet den løse lille fjer, kunne naturligvis ikke kende sin egen historie igen, og da hun var en respektabel høne, så sagde hun: Jeg foragter de høns! Men der er flere af den slags! Sådan noget skal man ikke fortie, og jeg vil gøre mit til, at den historie kan komme i avisen, så den går landet rundt, det har de høns fortjent og familien med!" Og det kom i avisen og det blev trykt og det er ganske vist: En lille fjer kan rigtig nok blive til fem høns!
Originalteksten, bragt her mhp. sammenligning med ændringerne i 2019-versionen, er fra Det Kongelige Biblioteks HCA online-arkiv (efter DSL-udgaven 1963-1967). Der kan være enkelte 'digitale fejl' i disse ældre online-originaler. Link: http://wayback-01.kb.dk/wayback/20101103141246/http://www2.kb.dk/elib/lit//dan/andersen/eventyr.dsl/index.htm	Sprogjusteret version ved Ivan Hansen (2015/2019) ©